

[Anders Uhrskov.]

handlere af morfinbase og andre hårde stoffer bliver meldt til politiet af beboerne selv. Området hævdes at være et tilholdssted for kriminelle. Er det mon korrekt, at det eneste sted i byen, hvor der er en intern registrering af beboerne, og det sted i byen, der vel mere end noget andet er i politiets søgelys, skulle være et sted, hvor kriminelle sådan flokkedes og søgte hen, når de skulle skjule sig?

Man hævder, at børnemagt skulle fastholde børn og ganske unge i Christianiamiljøet — tanken ledes hen på barnerov. Men det er heller ikke korrekt. For en lille gruppe børn og ganske unge fra ofte helt fortvivlede hjemmeforhold repræsenterer Børnemagt og Christiania måske den eneste og sidste chance. Det accepteres også i realiteten af børneværnet.

Christiania hævdes at nasse på skatteyderne ved ikke at betale for vand og elektricitet. I 1972-73 blev der betalt 30.000 kroner, året efter 70.000 kroner, men det er rigtigt, at socialministeriet har ydet 358.000 kr. i løbet af 2 år. Det er mange penge, men jeg må alligevel minde om, at dette beløb sådan cirka svarer til en institutionsplacering af 2 personer i samme tidsrum. Forsvarsministeren har gjort flittig brug af den svigtende betaling fra beboerne for elektricitet og vand i sit felttog imod Christiania. Man må næsten tro, at han mangler enhver sans for proportioner. Jeg forstår godt, at hårdt pressede lønarbejdere føler sig krænkede over Christianias frihed, ligesom de føler sig krænkede over Glistrups nultrækprocent, men der er bare en meget afgørende forskel mellem de to fænomener. Der har været rygter om våbenlagre, der har næsten ikke været den myte, som den borgerlige presse og reaktionære folketingsmedlemmer ikke har pumpet op. Hvis man læser igennem de sidste par års onsdagsspørgsmål til ministrene vedrørende Christiania, ja, så får man en streng oplevelse. Magen til pjat og tidsspilde skal man lede længe efter.

Christiania er en myte, og venstreregeringen må naturligvis fastholde den myte og krampagtigt forsøge at opretholde sit eget fortegnede billede af virkeligheden derude. Det er forsvarsministerens redegørelse af 25. april velegnet til. Det er en tendentios re-

degørelse. Den giver ikke et rimeligt og afbalanceret virkelighedsbillede. Den vældig centrale og vigtige debat om fristaden Christiania, om, hvilke problemer dette levende eksperiment åbner, hvilke socialpolitiske perspektiver der ligger i disse ting, der foregår, al det får vi ikke i dag. Ministerens redegørelse er et udpræget partsindlæg, og det er jo ærgerligt, men det danner ikke udgangspunktet for den nødvendige debat.

For SF er der to hovedproblemer i Christianiasagen. Det ene er spørgsmålet om arealernes fremtidige benyttelse, og det andet er regeringens erklæring om, at den vedstår den tidligere regerings foreløbige aftale, samtidig med at den vil rive grundlaget for aftalen bort, sådan ganske bogstaveligt.

Hvad angår arealernes fremtidige udnyttelse nærer vi alt mulig frygt for, at den linje, som hr. Ninn-Hansen i sin tid fremlagde som forsvarsminister, nemlig at de rømmede arealer ved Bådsmadsstrædes kaserne så vidt muligt skulle sælges til højstbydende, også fortsættes af den nuværende regering. At den politik så er helt i overensstemmelse med Urban Hansens og Wassard Jørgensens fælles bestræbelser på at omdanne Københavns centrum til en betonomkranset rigmandsghetto, ja, det er naturligvis kun beklageligt. Vi må se i øjnene, at Christianshavn allerede er ved at blive omdannet til et sådant rigmandskvarter, og det er arealerne ved Bådsmadsstrædes kaserne, der altså næst står for tur. Det er et enestående areal, der er derude, disse voldanlæg, de fantastiske rekreative muligheder, der ligger i hele arealet, denne intakte, historisk unikke bebyggelse, der er, de fantastiske, værdifulde historiske bygninger, som nu skal destrueres. Jeg vil bare henvise, som det også er gjort før, til Steen Ejler Rasmussens kronik i Politiken i dag. Det er det, det drejer sig om nu, og man må spørge: efter Christiania, hvad kommer så næst? Ja, så er det formentlig Holmens arealer, der på et eller andet tidspunkt bliver frigivet og på et eller andet tidspunkt skal udstykkes til ejerlejligheder og marinaer for rigmænd.

Når man kigger på den plan, der ligger helt aktuelt, så bliver man bestyrket i sin mistanke. Den helt umotiverede nedrivningsplan omkring hjørnet af Prinsessegade og Bådsmadsstræde, lige netop det hjørne